

Výstup na Mont Blanc (4807m) 10.8.1995

2 auta a 7 lidí odjelo 1. srpna z Prahy s cílem stanout na nejvyšším místě Evropy. Naše auto bylo ve složení já, Jarda, Břet'a a můj teprve 15ti letý syn Michal, v druhé škodovce Lád'a, Svát'a a Jirka? Už ani nevím. Po několika aklimatizačních túrách při cestě (Gross Venediger, Brévent, atd...) s vyzkoušením si chůze po ledovci v mačkách a v navázání se coby lanové družstvo jsme asi po 5 dnech dorazili do Chamonix. Zde jsme vybudovali základní tábor (stany na dojezdu sjezdovky pouze na noc) a připravovali se na zlatý hřeb naší expedice. Začali jsme bedlivě sledovat počasí v místním informačním středisku horských vůdců a čekali, kdy nám bude svatý Petr nakloněn.

8. 8. jsme po zralé úvaze a dobré předpovědi na následující 2dny dospěli k názoru, že náš den D nastává. Po sbalení stanů jsme ve středu 9. 8. odjeli auty k zubačce do Le Fayet, kterou jsme se nechali masnáčky vyvézt do koncové stanice Nid d'Aigle do nadmořské výšky 2 372m (zpáteční jízdenka 122FRF). Odtud jsme už vyrazili po svých. Plánovali jsme výstup i sestup „normálkou“, s přecházením noci před výstupem na proslulé Gouter Refuge. Kráčeli jsme nejprve horskou stezkou vedoucí poblíž chaty Refuge de Tete Rousse(3167 m), pak sněhovým polem, kde skutečně stále padaly kameny až ke skalnímu pilíři, kterým se cca 600výškových metrů šplhá až k chatě de Gouter do výše 3 817m. Počasí bylo skutečně ukázkové, takže cestou neskutečně krásné pohledy na horské velikány. Po technické stránce tím, že skála byla suchá, byl výstup poměrně jednoduchý, snad jedině je nutné dávat pozor na drolicí se či padající kameny, takže už před 15hodinou jsme stanuli před chatou. Bohužel to, že počasí po několika dnech bylo ideální k výstupu, bylo příčinou přeplněnosti chaty a skutečně nezapomenutelných až otřesných zážitků. Chata se skládá z budovy, kde je jídelna a pokoje a pak má přistavenou ještě samostatnou depandanci s několika pokoji. Protože jsme nevěděli, který den skutečně bude vhodný k výstupu, nezajistili jsme si včas místo na lůžku. To znamenalo, že za 105 FRF můžeme v cca 20:30hodin ulehnout na podlahu jídelny, kde byly odklizeny stoly a židle, a která se tak stala nouzovou noclehárnou pro neskutečné množství lidí. Pro davy chtivé stanout na střeše Evropy sloužily pouze dvě venkovní kadibudky s odvodem výkalů do propasti...Byly před nimi nepřetržitě fronty a i samotné okolí chaty bylo poměrně hustě pokryto exkrementy, milosrdně zahalených sněhem. Ale i z tohoto sněhu kol chaty jsme nejen my vařili polévku a čaj, v těchto extrémních podmínkách to ostatně ani jinak nejde a infekce při poměrně silných nočních mrazech nehrozí... Mně se v této výšce už docela špatně dýchá a rozhodně nemám pocit hladu či žízně, spíš mi není dobře od žaludku a pobolívá hlava (prvotní projevy horské nemoci) a vím, že čím výš polezu, tím bude ještě hůř.

Samotný výstup na vrchol

Po budíčku ve 2hodiny!!!, se naše provizorní noclehárna po nezbytné úpravě stává opět jídelnou, kde někteří budou konzumovat svou objednanou snídani. My balíme, vaříme čaj a polévku tentokrát ze zakoupené teawasser a řadíme se do nekonečného hada svítiliči a kroutiliči se mezi horami, který v nepřetržitě řadě se vine stále výš a výš. Jako lanové družstvo vycházíme ve 2:45 od chaty navázání na laně a s čelovkou, cepíny, (já s hůlkami) směrem k bivakovací chatě Refuge de Vallot ve výšce 4362m. Spaní v téhle nevlídné plechové boudě v této nadmořské výšce skutečně nikomu nezávidím. Zde chvilku odpočíváme a svačíme. Několik nocležníků se začíná též chystat k výstupu. Venku fouká ledový vítr a je kolem minus 8°C. Asi po 20 minutách pokračujeme dál k vrcholu. Přecházíme po úzkém hřebínku, kde začínají být problémy

s vyhýbáním se s těmi, kteří už mají vrchol za sebou a spěchají dolů. Nás 6 konečně v 7:30 ráno stojí na nejvyšším místě Evropy. Bohužel bez Jirky, který si den před plánovaným výstupem zvrtnul kotník na Bréventu. Je krásný letní den. Teplota sice hodně pod nulou a vítr, ale neskutečně modré nebe a překrásné výhledy na celé Alpy. Na vrcholu se pochopitelně všichni fotíme, shlížíme na Evropu seshora a asi po půlhodině začínáme sestupovat stejnou cestou k Refuge de Gouter. Po krátkém odpočinku, svačince a převléknutí ze zimního oblečení, uschování lana i maček do batohu scházíme stejnou cestou a ještě před 16hodinou jsme u zubačky. Na vlak v 16:50 už nejsou místenky, takže odjíždíme do Le Fayet až v 18:20. Ale to vůbec nevadí, pořád je na co se dívat a euforie z dobytí vrcholu přetrvává.

Odkazy: <http://www.treking.cz/treky/montblanc.htm>